

Arrest

nr. 196 521 van 13 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn Banda (district Behsud, provincie Nangarhar).

Op een dag kwamen twee leden van de Taliban een auto laten herstellen in de garage waar u werkte in de stad Jalalabad. Een week later kwamen deze twee mannen opnieuw langs en boden u een lift aan naar huis. Nadat u bij u thuis met hen thee dronk, boden ze u aan om de volgende dag voor u allerlei inkopen te gaan doen. U ging hier op in.

Nadat u de volgende dag met deze Talibanleden inkopen ging doen, brachten ze u geblinddoekt mee naar een locatie die vreemd voor u was. Daar eisten de Taliban uw samenwerking. U zou later een gsm ontvangen om hiermee de Taliban een seintje te geven als in de garage waar u werkte een auto van het Afghaanse leger voor herstelling zou worden binnengebracht. Vervolgens zou iemand van de Taliban langskomen om een kleefbom te plaatsen onder deze auto van het Afghaanse leger. De Taliban zouden deze auto achteraf van op afstand laten ontploffen.

U was verdrietig en ging niet meer werken. Twee dagen na dit incident vertelde u aan uw oom B. wat er gebeurd was. Samen met uw oom B. en zijn zoon, A., trok u naar het districtscentrum waar u aangifte van het voorval deed.

Enkele dagen later kwamen dezelfde Talibanleden terug naar de garage waar u werkte. Uw neef A. belde het leger op en die kwamen twee Talibanleden arresteren.

Twee dagen nadat deze Talibanleden werden opgepakt, vond u in de garage waar u werkte een dreigbrief van de Taliban.

Enkele dagen later kwam bij uw oom B. een tweede dreigbrief van de Taliban aan.

Nadat deze tweede dreigbrief aankwam, verliet u samen met uw neef A. Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, enkele voor u onbekende landen, Oostenrijk en Duitsland om op 25 november 2015 in België aan te komen. U was drie à drieënhalve maand onderweg. U vroeg asiel aan op 15 december 2015. U en uw neef A. geraakten elkaar kwijt in Iran.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de Taliban u zullen vermoorden omdat u niet met hen wou samenwerken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een document van het ziekenhuis omtrent de dood van uw vader, twee dreigbrieven van de Taliban, twee brieven van een klacht ingediend bij het districtscentrum, de kopieën van taskara's van de dorpsouderen en de Malik alsook twee enveloppes waarmee voorgaande documenten zijn verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 17 februari 2016, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 jaar een goede schatting is. Dat u bij aankomst 15 jaar zou geweest zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten.

Het CGVS trekt namelijk de samenwerking die de Taliban van u zouden geëist hebben in twijfel. Niet in het allermindst omdat uw verklaringen omtrent deze eis tot samenwerking doorheen uw verklaringen bij de asielinstanties weinig consistent zijn gebleken. Ten eerste wijzigt u uw verklaringen omtrent de aard van deze samenwerking. Tijdens uw gehoor bij DVZ beweerde u nog dat de Taliban u een auto zouden komen geven met een bom in (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U zou met deze auto een legerbasis van de Amerikanen moeten binnenrijden om daar de auto te laten exploderen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS stelt u dat u later nog een gsm van de Taliban zou ontvangen, waarmee u hen zou moeten bellen op het moment dat een wagen van het Afghaanse leger zou binnengebracht worden in de garage waar u werkte (CGVS, p.13). Vervolgens zou iemand van de Taliban een kleefbom in deze auto komen plakken om deze elders tot ontploffing te laten brengen (CGVS, p.13). Geconfronteerd met deze aanzienlijke wijziging in het relaas antwoordt u simpelweg dat u dit niet zo gezegd heeft (CGVS, p.18). Het is echter onwaarschijnlijk dat de persoon die uw interview bij DVZ afnam dergelijk relaas zou hebben verzonnen. Het feit dat u dusdanig tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de kern van uw asielaanvraag ondermijnt op ernstige wijze uw geloofwaardigheid.

Ook wat andere aspecten van uw asielaanvraag betreft, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij DVZ nog dat u nadat u bedreigingen van de Taliban zou ontvangen hebben, uw oom B. opbelde om hem hierover in te lichten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ook dit element wijzigt tijdens uw gehoor bij het CGVS. U zou namelijk uw oom hebben ingelicht nadat hij aandrang om te vertellen wat er u dwars zat, toen hij bij u in hetzelfde huis aanwezig was (CGVS, p.13). Ook hier is uw antwoord weer onbevredigend, namelijk dat u deze verklaring nooit aflegde bij DVZ (CGVS, p.19).

U wijzigt niet alleen verklaringen over de kern van uw asielmotieven, u voegt bovendien plots ook essentiële informatie toe. Zo stelt u tijdens uw gehoor bij het CGVS dat u de vlucht nam samen met uw neef, die ook een doelwit zou zijn geworden voor de Taliban omdat hij het leger zou verwittigd hebben van hun aanwezigheid (CGVS, p.14). U maakte tijdens uw gehoor bij de DVZ echter geen enkele melding van deze neef, laat staan van het feit dat die met u zou meegereisd zijn. Dat uw neef het leger

zou verwittigd hebben en dat vervolgens twee leden van de Taliban zouden zijn opgepakt, zijn elementen die evenmin aan bod kwamen tijdens uw gehoor bij DVZ. Hetzelfde kan worden gezegd over de twee dreigbrieven die u voorlegt en die u verklaart te hebben ontvangen voor vertrek (CGVS, p.14). Ook hiervan maakte u geen enkele melding tijdens uw gehoor bij DVZ. Het is zeer markant dat u deze gewichtige informatie onbesproken laat tijdens uw gehoor bij DVZ, zelfs in het geval dat u zou zijn aangemaand om het kort te houden (CGVS, p.18).

Bovendien is het merkwaardig dat de Taliban zouden besloten hebben om u twee dreigbrieven te sturen en niet onmiddellijk concrete stappen ondernamen om u te vermoorden. U en uw neef zouden verantwoordelijk zijn geweest voor het verraden en de arrestatie van twee Talibanleden, waardoor men kan verwachten dat de Taliban een krachtiger optreden aan de dag legt dan simpelweg een paar dreigbrieven versturen. Bovendien zouden de Taliban na uw vertrek niet meer naar uw huis zijn gekomen noch zouden ze nog dreigbrieven verstuurd hebben (CGVS, p.15). Het is zeer opmerkelijk dat de Taliban u eerder dusdanig zouden hebben gevisieerd maar dat zij sinds uw vertrek, nu al anderhalf jaar geleden, blijkbaar nog steeds niet naar uw huis zouden zijn teruggekeerd.

Nog andere zaken doen sterk twijfelen aan de authenticiteit van deze dreigbrieven. Het is namelijk onmogelijk dat deze dreigbrieven aankwamen voor uw vertrek, zoals u verklaart (CGVS, p.18). De eerste dreigbrief zou gekomen zijn twee dagen nadat deze Talibanleden zouden zijn opgepakt (CGVS, p.17). Enkele dagen later kwam dan de tweede dreigbrief aan, zo beweert u (CGVS, p.17). U verklaart in België te zijn aangekomen op 25 november 2015 (minderjarigenfiche, 'traject, interceptie en verblijf') en drie à drieënhalve maand onderweg te zijn geweest (minderjarigenfiche, 'traject, interceptie en verblijf'), wat dus wil zeggen dat u in de maand augustus van 2015 moet vertrokken zijn. De dreigbrieven die u voorlegt zijn uitgereikt op de 23ste van de maand Dhu I-Qa' Da van 1436 en de 2de van de maand Dhu I-Hijja 1436 volgens de Arabische kalender, wat overeenkomt met respectievelijk de 7de en de 16de september van 2015 volgens de Westerse kalender. Gezien u in augustus Afghanistan zou hebben verlaten voor deze brieven werden uitgereikt, wordt de authenticiteit van deze dreigbrieven en bij uitbreiding de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondermijnd.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend,

willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze

regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Het document omtrent de dood van uw vader bevestigt hoogstens dat uw vader stierf in een bomexplosie, een element dat geen verband houdt met de door u ingeroepen asielmotieven. De taskara die u voorlegt dient uw zagezegde minderjarigheid te bevestigen. Er kan dan ook worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk gezien deze taskara de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegenspreekt. Wat betreft de overige nog niet besproken documenten, met name twee documenten betreffende een klacht ingediend bij het districtscentrum en de kopieën van taskara's van de dorpsouderen, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de artikelen 2 (recht op leven), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande zijn minder- of meerderjarigheid geeft verzoeker aan dat, rekening houdend met de foutenmarge van 2 jaar, de leeftijdsbepaling van 20,3 jaar min of meer aanleunt bij de minderjarigheid en het aldus niet redelijk is om de schuld over de verkeerd geloofde leeftijd bij verzoekende partij te leggen omdat "hij als boorling niet bij verstande was om dit zelf te kunnen vaststellen en zij haar leeftijd maar kon weten door wat haar werd verteld of wat de taskara daarover zei."

Verzoeker stelt voorts niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door voor te houden dat de veiligheidssituatie ten aanzien van de stad Jalalabad dient te worden beoordeeld ontegenzeggelijk aangeeft dat zij de twijfels die zij uitte over de echtheid van de documenten zelf niet weerhoudt. Verzoeker stelt vast dat de overweging van het intern vluchtalternatief te Jalalabad betekent dat de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen aanvaardt dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft en bovendien niet twijfelt aan de nood aan subsidiaire bescherming. Na een theoretische uiteenzetting omtrent de voorwaarden voor een intern vluchtalternatief, past verzoeker deze criteria toe op zijn situatie en komt tot het besluit dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet voldoet. Verzoeker benadrukt in dit kader dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheid voor hem om zich op een veilige en wettige manier naar Jalalabad Stad te verplaatsen en al helemaal niet naar de vraag of het redelijk is dat verwacht wordt dat hij zich in Jalalabad stad zou vestigen. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nochtans een onderzoeksplicht heeft bij de beoordeling van een asielaanvraag en dat hij aldus meer specifieke vragen had moeten stellen teneinde te overwegen of het redelijk is dat verzoeker zich in Jalalabad stad vestigt. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing – die leidde tot een bevel om het grondgebied te verlaten – kennelijk tot een indirect refoulement leidt.

2.2. Stukken

De verwerende partij legt op 14 november 2017 een aanvullende nota neer met als nieuw elementen een Kaart: detail grootstedelijk gebied Jalalabad en de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 9 juni 2017 die een compilatie van recente informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad bevat ter aanvulling van de informatie die zich reeds in het administratief dossier bevindt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de vaststelling dat verzoeker zich ten onrechte als minderjarige voordoet, zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt; (ii) er geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoeker aangehaalde feiten vermits (1) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de aard van de geëiste samenwerking door de taliban, (2) hij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de wijze waarop zijn oom B. weet zou hebben gekregen van de bedreigingen van de taliban aan zijn adres, (3) verzoeker essentiële informatie toevoegt aan zijn asielmotieven in zijn opeenvolgende verklaringen, (4) het niet aannemelijk is dat de taliban zouden hebben besloten om verzoeker twee dreigbrieven te sturen en niet onmiddellijk concrete stappen ondernamen en het evenmin aannemelijk is dat, mocht verzoeker daadwerkelijk persoonlijk geviséerd worden, de taliban na zijn vertrek niet meer naar zijn huis zouden zijn teruggekeerd, (5) de dreigbrieven die verzoeker voorlegt werden uitgereikt in september van 2015 en aldus nadat hij Afghanistan had verlaten, hetgeen de authenticiteit van de dreigbrieven en bij uitbreiding zijn geloofwaardigheid verder ondermijnen en (iii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond

van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 februari 2017 (CG nr. 1610805), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen als zou hij vrezen te worden vermoord door de taliban omdat hij niet met hen wilde samenwerken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

In zoverre verzoeker betoogt dat de medische leeftijdsbepaling van 20,3 jaar, met een standaarddeviatie van een tweetal jaar, nauw aanleunt bij de minderjarigheid en het onredelijk is om de schuld over de verkeerdelijk geloofde leeftijd bij hem te leggen omdat *“hij als boorling niet bij verstande was om dit zelf te kunnen vaststellen en zij haar leeftijd maar kon weten door wat haar werd verteld of wat de taskara daarover zei.”*, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 11). Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Het is bovendien opmerkelijk dat verzoeker na confrontatie met de resultaten van de medische test, waaruit aldus blijkt dat hij ouder is dan hij beweert te zijn en meerderjarig is, blijft aangeven dat hij 17 jaar oud was (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield en volhield minderjarig te zijn, werpt een smet op de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen, zoals ook terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf de twijfels omtrent de echtheid van Afghaanse documenten niet weerhoudt door zijn Afghaanse nationaliteit te aanvaarden, slaagt hij er allerm minst in de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad merkt op dat verzoekers nationaliteit op zich niet wordt betwist, doch dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten. In dit verband dient erop gewezen dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze

worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen die uitvoerig toegelicht werden toegelicht in de bestreden beslissing, de ingediende stukken niet in aanmerking.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Er dient in dit verband te worden herhaald dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de aanvullende nota d.d. 14 november 2017 terecht overwogen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van

wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel risico inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift een uitgebreid betoog uitbouwt omtrent het gegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen Jalalabad stad (onterecht) als intern vluchtalternatief zou hebben aangemerkt, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Er dient immers te worden opgemerkt dat zowel uit de bestreden beslissing als op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'Landeninformatie') en bijgevoegd bij de aanvullende nota d.d. 14 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) voortvloeit dat verzoekers dorp Banda, district Behsud, provincie Nangarhar, een buitenwijk van Jalalabad betreft die qua veiligheidssituatie bij de stad Jalalabad moet worden gerekend, zodat er wat betreft de beoordeling van het risico op lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet eenzelfde typologie van het geweld in ogenschouw kan worden genomen (zie aanvullende nota d.d. 14 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7, 'Kaart: detail grootstedelijk gebied Jalalabad') en administratief dossier, map 'Landeninformatie', stuk 1, p. 6 (figuur 2), stuk 1, p. 7 (figuur 3) en op de kaart 'Jalalabad grootstedelijk gebied'). Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelde derhalve correct de veiligheidssituatie in Jalalabad zonder toepassing te maken van de mogelijkheid tot een redelijk en veilig vluchtalternatief. Elke verwijzing in het verzoekschrift naar de toepassing van een vluchtalternatief is derhalve niet dienstig.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. In zoverre verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER